

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1791/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Срђан Конаков, адвокат из ..., против тужене „Raiffeisen Bank“ а.д. Београд, чији је пуномоћник ЂЂ, запослен код тужене, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1267/24 од 30.12.2024. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1267/24 од 30.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1267/24 од 30.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1112/23 од 23.04.2024. године, ставом првим изреке, која је исправљена решењем истог суда од 05.12.2024. године, одбијен је захтев тужилаца којим су тражили да се тужена обавезе да им због неисплаћене увећане зараде по основу рада у сменама исплати, свако од тужилаца понаособ, износ од по 406.057,00 динара са затезном каматом од 19.12.2020. године до исплате, да свим тужиоцима на захтеване износе увећане зараде обрачуна и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање код надлежних организација као и да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке обавезани су тужиоци да туженој солидарно на име трошкова парничног поступка исплати износ од 29.475,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1267/24 од 30.12.2024. године, желба је делимично усвојена и делимично је преиначена првостепена пресуда са исправком од 05.12.2024. године, у делу одлуке о трошковима парничног поступка тако што се одбијен захтев тужене по овом основу преко износа од 8.960,00 динара. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба је одбијена и потврђена је побијана

пресуда у преосталом делу. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију су благовремено изјавили тужиоци, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади штете на основу рада у сменама. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да нема потребе за уједначавањем судске праксе, јер у погледу одговорности и постојање услова за ослобађање од одговорности, односно правилне примене члана 104. Закона о раду постоји уједначена пракса. Образложење побијане одлуке о одбијању тужбеног захтева у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права. Разлози на којима су засноване нижестепене пресуде усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањима у пракси Врховног суда. Из ових разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 20.12.2023. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 2.030.286,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**